No. 948 Zaterdag 1 Maart 1902. 19de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA Nº. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 28 Februari.

Redeneerkunde.

Niemand zal zich gevleid toonen, wanneer gij hem zegt, dat hij onredelijk is in spreken of handelen: niet logisch zijn gedachten weet te ontwikkelen en helder uit een te zetten. Weinigen echter weten hoe lastig het dikwerf is, ook bij moeilijke vraagstukken niet af te dwalen en tot het eene bepaalde doel regelrecht voort te schrijden zonder omwegen.

Redeneerkunde is een kunde, welke een ieder zich volgaarne toekent, en waarvan men bij voortduring ook in het dagelijksch leven den gewichtigsten invloed kan ondervinden. En werkelijk, de mensch met gezond verstand geschapen, en redelijk ontwikkeld, zal als van nature, d. i. door slechts een goed, kalm, bezadigd gebruik van zijn rechte rede te maken, ook goed redeneeren. Maar zal dit ook het geval wezen bij de meer moeilijke, ingewikkelde vraagstukken? Zal het dan voor een ieder even gemakkelijk wezen, duidelijk het moeilijke punt aan te geven en wat duister was op te helderen. Zal het iemand, die niet heeft leeren redeneeren wel mogelijk zijn in dezen doolhof het rechte pad aan te wijzen, en zoo hij het al vindt, ook anderen hierlangs voort te drijven, zeker zijnde van het doel, niettegenstaande velen hem andere wegen aanwijzen en hem trachten te overtuigen, dat hij verkeerd loopt en vast raakt?

Bij de moderne geleerden moet men dikwerf onderscheid maken tusschen den opmerker, waarnemer, natuurkundige en den *denker*. Iemand kan een zeer fijne opmerkensgave hebben en met teer gevoel alle feiten hebben nagegaan en vergeleken; maar is daarom geen groot *denker*. Eerst dan, wanneer hij zuiver en juist aangeeft, dat deze noodzakelijke gevolgen uit dit vaststaand beginsel volgen moeten en hij weet deze verklaring duidelijk te maken en helder uit een te zetten en af te scheiden van al wat tot dusverre slechts verondersteld werd en in verband te brengen met alles wat tot heden toe waarheid is gebleken, eerst dan zal hij ook den naam verdienen van denker.

Geen wonder dat een Büchner zich zelf troostte met den uitroep: „Dewijsbegeerte van Plato, Descartes, Malebranche, Bossuet, Fénelon, Leibnitz, Clarke, kan slechts indruk maken op den geest der nieuwelingen: ernstig erkent men haar toch nimmer onder de wetenschap."

En toch is de logica, de redeneerkunde, het eerste wat de wijsbegeerte ons leert; het wezen en ontstaan onzer denkbeelden, het vormen en uitspreken van een oordeel, het verbinden van twee waarnemingen tot een geheel, kortom alles wat wij zoo herhaaldelijk noodig hebben, zoo wij anderen iets willen mededeelen, en wat ons vooral hoogst nuttig zal wezen, als wij iets moeilijks willen ophelderen of spreken moeten met personen, die een vooroordeel hebben, wat wij moeten trachten te overwinnen, of die met zwarigheden komen aandragen, welke wij eerst dienen weg te nemen.

Het ontstaan, de ontwikkeling van ons denken wordt ons duidelijk en wij zien hierin, hoe ook anderen denkbeelden kunnen ontvangen en verwerken: den gedachtenloop der menschen.

Doch dit alles is slechts het begin. Wij leeren onderscheid maken tusschen hetgeen toevallig geschiedt en veranderlijk is, en wat noodzakelijk altijd zoo moet gebeuren, omdat het eenwige, vaststaande wezenskenmerken zijn. De oorzaken der dingen, en hun laatste einddoel; tijd, ruimte, uitgestrektheid alles wordt overdacht: ja zelfs het innigste van den mensch, zijn persoonlijkheid, zijn individualiteit, zijn ziel wordt aan een onderzoek onderworpen. In de wijsbegeerte vernemen wij waarheden welke wij nergens anders kunnen leeren, en die toch ons tot groot nut zijn bij onze redeneering, of zoo ge wilt bij onzen dagelijkschen omgang met andere menschen.

Waarom dan deze wetenschap zoo geminacht, terwijl zij werkelijk de grondslag is van alle andere wetenschappen? Hoe kan één wetenschap bestaan zonder juiste redeneering? Hoe kan men zuiver redeneeren zonder door een volledige wijsbegeerte geleerd te hebben de zaken van alle kanten en onder allerlei opzicht te beschouwen?

Laat ons slechts herhalen wat de heer Barthélemy Saint Hilaire zeide: „De wijsbegeerte heeft minder behoefte aan de wetenschap dan de wetenschap aan de wijsbegeerte."

Maar wie zal het aandurven den modern-geleerde, den ontwikkelde te zeggen, dat hij niet kan redeneeren, als juist hij het hoogste woord heeft en het luidst zijn meening verkondigt? Het is zoo uiterst moeilijk iemand, die alles dooreen haspelt, waar en onwaar, alles ons aanbiedt rijp en groen, te overtuigen dat hij het mis heeft en onredelijk handelt. Er is geen vast punt, waar men hem grijpen kan en tot stilstand dwingen. Hij twijfelt zelfs niet aan de mogelijkheid eener vergissing. En met onwillige honden is het slecht hazen vangen.

DE BEKEERING VAN DR. LEE.

Deze bekeering is er eene, die zonder twijfel veel besproken zal worden, want zij wordt reeds meer dan 30 jaren verwacht. Men verhaalt, dat Pius IX, die een zeer beminnelijk karakter had, eens den vermaarden Pusey ontving en hem zeide: „Dierbare docter, gij zijt als de klokken, die de geloovigen ter kerke roepen maar er zelve niet binnentreden." De meeste Puseyisten werden dan ook inderdaad Katholiek maar Pusey zelf stierf als Anglicaan.

Welnu dit woord zal niet van toepassing zijn op dr. Lee. Allen die zijn invloed ondergingen, waren sinds lang in den schoot der Roomsch Katholieke Kerk getreden, de eerwaarde herder heeft zijne schapen gevolgd. Hij heeft de dwaling afgezworen in de kerk van het Oratorium te Londen, in de handen van den Eerw. pater Kenelm Digby Beat.

Frederik George Lee had schitterende studies gedaan aan de universiteit van Oxford. In 1854 had hij den prijs inrichtkunst behaald, die uitgeloofd werd door Newdigate. Evenals Newman, Faber en andere leerlingen dezer school was Lee dichter; en hij heeft een verzenbundel uitgegeven, welke hem een eervolle plaats op den Parnassus doet innemen.

In 1867 werd hij benoemd tot pastoor der kerk van Allerheiligen in Londen, en 32 jaren lang bleef hij deze functie waarnemen. In 1879 vereerde de universiteit van Washington hem met den titel van doctor in de teologie *honoris causa*.

Van zijne intrede in de pastorale bediening af had dr. Lee eene plaats ingenomen in de voorste rangen der Hooge Kerk. Hij was een van de

Feuilleton.

Aan de poort van het Paradijs.

Het was 326 jaar voor de geboorte van onzen Zaligmaker, dat Alexander met zijn moedig, onversaagd heir diep in het hartje van Azië legerde. De met legenden omgeven „heilige" rivier de Indus lag ver achter hen; zij waren genaderd tot aan den oever van den vloed Hyphasis. Tot hier was nog nimmer de voet eens vreemdelings doorgedrongen.

Het was schemerdonker in het kamp, de maan goot haar bleek licht over de tenten, palmen en het dichte struikgewas uit, dat rondom in weelderigen groei reusachtig hoog voortwoekerde. Boven den stroom golfden en bewogen zich wonderbaarlijke nevelgestalten, het ruischen en kabbelen van het water klonk krachtig, diep en geheimzinnig over de biezen- en rietvelden, welke den stroom met een breeden rand omgaven, tot hen door.

Alexander waakte; hem alleen had de marsch niet vermoeid.

De held liep peinzend de wachten voorbij tot aan het overvloedige kreupelhout voor het kamp. Thans stond hij aan de rivier, welke, ontzaglijk breed, langzaam hare golven voortstuwde.

Daar stond Alexander en dacht na. Wat was het dan, dat zijn gemoed in dezen nacht zoo hevig deed ontroeren?

Was zijn tot dusverre gesmaakte zegepraal, zijn ongestoord geluk hem onvoldoende? De wereld behoorde hem toe, niemand betwistte hem haar bezit en al hare schatten. Nog nooit, zelfs geen enkele keer had het geluk hem den rug toegekeerd; in het ontwerpen van plannen en veldslagen, in snelle doortastendheid, in het persoonlijk tusschenbeide komen, in het schitterend, onwederstaanbaar verschijnen en zegevieren was hij eenig; de schoonste van alle koningsdochteren was sedert een jaar zijne vrouw geworden, hij zelf was in kracht en schoonheid zoowel als in verstand en majesteit de eerste in al zijn staten; ja, zijn onderdanen vereerden hem niet alleen als den verhevenste aller menschen, zij verheerlijkten hem als God met wierook, offeranden en kniebuigingen in tempels en op altaren.

Alexander overwoog dezen laatsten, versten en vermetelsten tocht, welken vóór hem geen sterveling mogelijk geacht, gezwegen dus, volbracht had. Niet slechts uit ijdelen roem had hij hem ondernomen, neen, hij wilde de menschheid van nut wezen, allen moesten door hem gelukkig worden.

„Ik wil een nieuw tijdperk scheppen!" sprak hij en keek met fonkelende oogen naar de maan, wier stralen spookachtig in het meer van nevelen schemerden, dat over de geheimzinnigen stroom lag uitgespreid. „Duizend mannen zijn in mijn gevolg, om de vreemde planten en dieren te onderzoeken; handel en verkeer met Indië wordt door mij geopend, daardoor wordt een nieuw leven geboren, honderd wegen zullen Azië met Europa verbinden, de schepen zullen hunnen koers vinden op de Euphraat, over de Perzische en Kaspische zee, de geheele aarde moet omzeild worden, alle zeeën en landen zullen toegankelijk zijn, opdat het geluk en de rijkdom alom de baan vrij hebben. Na de wereld veroverd te hebben, wil ik haar ook gelukkig en rijk maken en haar den vrede schenken!"

Alexander trad in het kreupelbosch; in zijn plan verdiept, in zich zelven sprekend, wandelde hij door den nacht daar heen en weer, in de eenzaamheid alleen met zich zelven bezig.

„Ja, dat is het," stoof hij op in zijn alleenspraak; „is de geheele menschheid niet één enkel geslacht? Zijn alle niet inderdaad menschen; zijn niet alle broeders, of zij in Azië dan wel in Macedonië wonen? Zij waren door vele koningen en tyrannen van elkaar gescheiden; ik echter heb alle koningen afgezet en wil de geheele menschheid één maken! Reeds heb ik Azië met Europa verbonden; er zal geen onderscheid meer bestaan, geen koningen zullen meer heerschen, één wet, wet van vrede en liefde zal over den aardbol regeeren — ik zal haar uitvaardigen en wil de aarde gelukkig maken, zal haar verlossen."

„*Verlossen!*"...... klonk spookachtig de echo. Alexander tastte naar zijn brandend voorhoofd......

„Hoe was het ook weer?" vroeg hij zich af — „wat heeft die hoogepriester te Jeruzalem mij toch gezegd, toen hij mij de profetieën van zijn volk betreffende mij toonde — heeft hij niet wonderbaar gesproken van het reikhalzend verzuchten der volkeren naar den koning, die van den hemel moest komen, om de wereld te verlossen en haar den vrede te brengen?...... Ben ik dat? Hebben de priesters van Egypte mij niet verklaard te zijn de zoon van God en zoodanig mij aanbeden? Zwichten niet alle koninkrijken der wereld voor mij? Wil ik niet alle gelukkig maken?

De jeugdige koning der aarde richtte zich in al de volheid zijner schoonheid fier op.

„Ja, ik ben het, ik ben de verlosser der wereld!" riep hij — „ik zal aan de menschheid den eeuwigen vrede, het eeuwige geluk brengen! Het *paradijs*, zoo hebben de priesters in Egyte en in Jeruzalem mij in duistere orakeltaal verkondigd, het paradijs is de plaats, waar het geluk en de zaligheid

stichters eener vereeniging, gesticht om eenheid in de Christenheid te brengen, en die Anglicanen, Roomsch-Katholieken en Grieksch-Schismatieken wilde omvatten.

Met recht mag men zich verwonderen, dat dr. Lee zijne bekeering zoo lang heeft uitgesteld, wanneer men weet, dat hij de scheiding der Engelsche Kerk van „het Roomsche patriarchaat” diep betreurde.

Jegens de Katholieken koesterde hij geenszins de bittere gevoelens, waarmede maar al te veel ritualisten zijn bezield. Integendeel, hij legde grooten eerbied en diepe sympathie voor hen aan den dag, zooals o. a. het volgende voorbeeld aantoont:

In 1856 hield de rector eener bijkerk van Allerheiligen, Arthur Brinckman, eene lijkrede over Bitdmore Gompton. Hij meende geen beter middel te kunnen vinden om de ritualisten in goede stemming te brengen, dan te schelden op de Katholieken.

Zoo b. v. leverde bij het fraaie stukje welsprekendheid, dat hier volgt: „Een welbekend en aanzienlijk man der Roomsche gemeente heeft het volgende oordeel uitgesproken: Telkens als een mijner priesters tot mij spreekt, vraag ik mij eerst af, of hij de waarheid zegt en vervolgens welke reden onder zijne woorden ligt verborgen; maar wanneer ik te doen heb met leden der Anglicaansche geestelijkheid, dan geloof ik hun op hun woorden.”

Ook zou een Engelsch Katholiek bisschop, volgens rev. A. Brinckman verklaard hebben, dat alle Katholieke priesters van zijn diocees niets waren dan een hoop leugenaars. Dr. Lee nu is een gentleman. Terecht getroffen door de cynische eerrooverij van zijn confrater, vroeg hij hem mede te deelen op welke autoriteit hij zijne bewering steunde. Tevens verzocht hij den naam te mogen weten van den bisschop, die de woorden zou gesproken hebben, welke hij hem toedichtte. Rev. A Brinckman was in 't nauw gebracht, hij maakte zich van de zaak af door eenige ellendige uitvluchten en weigerde te antwoorden op de vragen van dr. Lee.

De wet van 1874 op den eeredienst vond tegenkanting bij pastoor Lambeth. De gedweeheid, waarmede het Engelsche episcopaat zich onderwierp aan den wil van het parlement bracht hem in twijfel over het authentieke karakter van genoemd episcopaat.

In overeenstemming met een Anglikaanschen pastoor, rev. I. Mossman, met rev. G. Nugée, den stichter van een klooster in het zuiden van Londen en met een leek, den beroemden schrijver M. Grant, richtte dr. Lee eene vereeniging op, welker doel o. a. was: „de Anglikaansche wijdingen te regelen”. De statuten dezer vereeniging werden afgekondigd den 8en September 1871, des middernachts op de trappen van den St. Paulus.

Daarna volgde in het leven van dr. Lee eene episode, welke tot dusverre een diep geheim is gebleven. Men heeft beweerd, dat dr. Lee, die ernstig twijfelde aan de geldigheid der Anglicaansche wijdingen, zich bisschop heeft doen wijden door de drie Jansenistische bisschoppen van Holland. Vervolgens zou hij weder een aantal ritualistische geestelijken hebben gewijd, die zijn twijfel ten opzichte der Anglicaansche wijdingen deelden. Volgens sommigen zouden Rev. Mossman en Nugee op dezelfde wijze tot bisschop zijn gewijd.

De twee laatsten bekeerden zich, evenals Grant. tot het Katholicisme. Thans, nu het overblijvende lid der bovenbedoelde vereeniging op zijne beurt is opgenomen in de eenig ware Kerk, zullen wij wellicht te weten komen, wat er waar is van de geschiedenis van de wijding in Holland, en of de bekeerling een Anglikaansch priester of Jansenistisch bisschop is.

De Deensche Antillen.

De berichten over den verkoop der Deensche Antillen loopen nogal vrij sterk uiteen. Voorzoover men er thans over kan oordeelen, schijnt de zaak aldus te staan:

Tot den verkoop is besloten, en in het verdrag wordt geen melding gemaakt van een plebisciet door de eilandenbewoners. De Deensche regeering schijnt echter medegedeeld te hebben, dat zij de kwestie van den verkoop der eilanden aan het oordeel der bewoners zal onderwerpen, alvorens het verdrag met Amerika te onderteekenen.

Komt de verkoop tot stand, dan is daarmede eene zaak uit de wereld die sedert eene halve eeuw hangende is.

De Deensche Antillen bestaan uit drie eilanden: St. Croix, St. Thomas en St. John. met eene bevolking van respectievelijk 19,783, 12,019 en 984 inwoners. De invoer beliep in 1895 ongeveer 4,200,000 kr., de uitvoer iets minder. St. Thomas, dat sedert 1671 tot Denemarken behoort, is 86 vierk. kilometers groot. Onder de bevolking zijn een 5000-tal negers. Het is een bergachtig, niet zeer vruchtbaar eiland, met een heet klimaat en even als de omliggende Antillen, sterk aan cyclonen blootgesteld. De voornaamste voortbrengselen zijn katoen en suiker. De hoofdstad, St. Tomas of Charlotte-Amalie, telt 16,000 inwoners en heeft een zeer goede haven.

Deze haven en de ligging van deze eilandjes, vlak ten oosten van Portorico, maken het bezit van de kleine groep van vrij groot belang voor de Vereenigde Staten, sedert Portorico onder hun gezag gekomen is.

St. Croix heeft twee steden: Christiansted, de hoofdplaats, en Frederiksted, met een open zijde aan de west-kust: op dit eiland wordt vooral suikerriet gekweekt.

Belangrijke bekentenis.

Doctor Brent door de episcopale synode te New-York, benoemd tot bisschop op de Philippijnen, ontving van Dr. Crapsey het volgend schrijven.

„De rede waarom ik het afkeur om op de Philippijnen een diocees der episcopale kerk op te richten bestaat hierin dat het volk dier eilanden, sinds verscheidene generaties reeds door en door katholiek is.

„Ons optreden aldaar zal met het volste recht een onrechtvaardig indringen heeten en daarenboven de tegenwoordige tijdsomstandigheden in aanmerking genomen even nutteloos wezen als schadelijk.

„Beweren wij dat de godsdienstvorm welke op die eilanden werd overgevoerd niet rein en zuiver is, dan stellen wij ons als rechters over de levenswijze van anderen in welk geval in ons het woord zoude worden vervuld: zij willen den splinter uit het oog trekken van een ander en zien den balk niet in hun eigen oog.

„Of is onze godsdienst soms zoo zuiver en rein, dat hij ons het recht geeft om de R K. Kerk te verachten en als onze minderen te beschouwen? Wij, Amerikanen, houden ons staande op die eilanden enkel door geweld van wapenen.

„Op de sympathie of de liefde des volks kunnen wij niet 't minste aanspraak maken. Een groot gedeelte der Amerikanen is van meening dat wij niet moeten oversteken, naar de Philippijnen, wier bezit en bestuur onze natie ingewikkelder en grootere moeilijkheden van binnenlandsche politiek brengt dan zij ooit heeft gekend.

„Willen dus de „protestantsche secten” zich over die eilanden verspreiden zeker niet om er het rijk Gods te vestigen maar om er eer en aanzien te verwerven dan zullen wij den toestand nog verergeren en de vreedzame verhouding moeilijker maken. Waarlijk, die volken zijn al ongelukkig genoeg zonder de ellende en oneenigheid der protestantsche secten te kennen.

't Is onmogelijk dat in dien grond een enkele protestantsche secte wortel schiete. De ondervinding leert ons nu eenmaal dat het zaad van het protestantisme gansch onvruchtbaar is in dien bodem die langen tijd de overheersching van het latijnsche ras heeft gekend. Al onze missies in Mexico, Zuid-Amerika, Cuba en Puerto Rico zijn zonder de minste vrucht gebleven.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Havennieuws.

Dinsdagmorgen is het amerikaansch jacht *Virginia* onze haven binnengeloopen om kolen in te nemen. Dit jacht is gehuurd door den rijken amerikaan Larg Anderson om pleizierreisjes te maken. Het kwam nu van La Guaira en is Woensdag vertrokken naar Port-au-Prince (Haïti.)

---

der wereld verborgen, waar een onbeschrijfelijke vrede heerscht, waar heilige blijdschap troont, waarnaar elk hart met een zeker voorgevoel haakt! Het paradijs is aan den Indus gelegen, hebben zij gezegd, daar zou het, sedert een God het voor de menschen gesloten heeft, verborgen liggen in diepe eenzaamheid, en niemand kon het binnentreden, geen sterveling mocht zijn onuitsprekelijken luister aanschouwen, geen mensch ooit genieten van zijne vruchten, welke het eeuwige leven schenken. Maar ik zal het zoeken en vinden......mijn voorgevoel bedriegt mij niet: sedert drie dagen heb ik rust noch duur door een smachtend verlangen naar den vrede van het paradijs......ik wil, ik moet het vinden, en niemand, hij zij sterveling of God, zal mij den toegang beletten! Ik zal het openen met mijn zwaard, zal het veroveren voor de menschheid, en zal zijn vrede en gelukzaligheid wederschenken aan de aarde......ik......Alexander...... ik, de koning der volkeren!...... Paradijs, waar zijt gij? Ik, Alexander, klop aan uwe poorten!”

“Sla uwe oogen op!” klonk het boven 's konings hoofd op zoeten toon.

Wat was dat?

„Waar ben ik?” riep Alexander. Een rozenrood schemerlicht, blinkend, glinsterend, schitterender dan de heerlijkste zonneschijn, golfde voor zijn oog. Een landschap van onuitsprekelijk schoonheid, met boschjes en boomen, bloemen en murmelende beeken lag voor hem uitgespreid...... zulk een pracht in zulken eenvoud en zoo duidelijk had hij nimmer kunnen vermoeden en nooit dus aanschouwd. En het scheen hem toe, alsof in liefelijke, schoone harmonie, waarvoor hij geen woorden vond, al wat daarin stond en bloeide samensmolt tot één loflied: „Heilig, heilig, drieverf heilig is Heer God Sabaoth!”......

Voor dezen indrukwekkenden vrede Gods bezweek het verstand van Alexander.

Met ontsteltenis zag hij zich zelven, gelijk hij was; en het bloed en de hoogmoed, de wreedheid en de dronkenschap, de zinnelijke lust en verdorvenheid...... hij zag zich er mede bezoedeld, bevlekt, er door misvormd, om er van te huiveren. Slechts éėne gedachte bezielde hem nog: „O, ware ik een kind, een schuldeloos, rein kind zonder zonde...... alles, de geheele wereld zou ik daarvoor geven!”

En duidelijk zegde zijn geweten: „Gij zijt een armzalig, ellendig mensch en kunt aan de wereld het paradijs niet wedergeven; een ander moet daartoe komen, de Zoon van den waren God!”

“Wie is dat?” vloog het brandend door zijne hersens.

„Sla uwe oogen opwaarts!” klonk het wederom boven zijn hoofd met liefelijk geluid. Hij schouwde omhoog: daar zat, door helderen glans omstraald op een wolkentroon, eene teederen maagd, die hem een wichtje toonde, in schamele windsels gehuld. Armoede omgaf beiden, maar in de glinsterende wolken ronden stonden duizenden engelen en zongen vol eerbied: „Hem zij eer, macht en roem, den vorst des vredes, het begin den God-zij-met-ons! En als bleeke schimmen traden koningen naderbij, bogen hunne knieën voor het Kind, ontdeden zich van hunne kronen, offerden Het hunne gaven en aanbaden Het.”

Zulks deed den hoogmoed van Alexander, den heiden, ontvlammen, dat kon hij niet aanzien en toornig riep hij uit:

„Ik ben de koning!

„De koning! weergalmde eene akelige echo, terwijl plotseling alles verdween, wat hij aanschouwd had ......„De koning! ga heen!...... op de vervloekte velden van Sinear, waar eenmaal des menschen waanzin zich begon te openbaren, daar zal de uwe te niet gaan! Uw troon zal ineenstorten en uw zoon erft hem niet; en wat u van de wereldheerschappij overblijft...... zijn zeven voeten aarde, niet meer dan de minste uwer slaven noodig heeft, om in het graf te rusten.”

Alexander keek om zich heen. Wie had dat tegen hem gezegd?

Hij stond alleen, eenzaam te midden van het kreupelbosch, de maan was schuil gegaan, de nevelwolken omhulden alles; kil droop hun vochtige dauw van twijgen en bladeren en uit de verte murmelde de oude rivier geheimzinnig haar lied gelijk voorheen.

„Ik ben verdwaald!” mompelde Alexander, Met moeite vond hij het kamp weder. Zijne priesters verklaarden hem, dat de goden niet wilden, dat hij verder doordrong; zijne soldaten weigerden voor de eerste maal te gehoorzamen en eischten dreigend terug te keeren.

Doodsbleek, gelijk een gebroken man, aanvaardde Alexander den terugtocht. God zelve had tot hem gesproken: „Tot hiertoe en niet verder!”

Onder onbeschrijfelijke moeilijkheden kwam hij huiswaarts; hij sloeg zijne woonstede met buitengewone pracht te Babylon op; doch het duurde niet lang. Hij wilde een reusachtige reis om de wereld maken met duizend schepen. De bodems werden uitgerust en bemand, dan trof hem de hand Gods. Een koorts wierp hem op het ziekbed; hij wist, dat hij verloren was.

Hij liet zich naar buiten dragen en zijne troepen voor zijn aanschijn voorbijtrekken, opdat zij zijn heldengedaante, zijn oogen — thans brekend in den doodsstrijd — nog eenmaal zouden zien en hij afscheid van hen konde nemen. Maar ginds stak, gelijk een berg, hoog ten hemel op, de oude toren van Babel, doodsch, verlaten, een bouwval: het kenteeken van de nietigheid der menschelijke grootheid en aanmatiging. Meer dan tweeduizend jaar te voren had God bij en door dien toren de hoovaardij der menschen voor altijd beschaamd gemaakt.

„Op de beruchte velden van Sinear” te Babylon is Alexander de Groote den elfden Juni van het jaar 323 vóór Christus, in drie en dertig jarigen ouderdom gestorven. Wat er in zijn gemoed is omgegaan hoe hij het oordeel doorstaan heeft, dat weet de Eeuwige alleen, die hem vonniste. De H. Schrift zegt van hem: „Hierop echter is hij op 't ziekbed geworpen, en hij erkende, dat hij sterven ging. Toen riep hij zijn voornaamste veldheeren tot zich en verdeelde zijn rijk onder hen, terwijl hij nog leefde. En Alexander heeft twaalf jaren geregeerd, toen stierf hij.” (I Macc: I: 6—8.)

Driehonderd drie en twintig jaar later is de ware Koning en Wetgever der wereld geboren, de eeuwige vredevorst, verlosser en heiland. die alle menschen tot broeders heeft gemaakt, en Hij werd geboren te Bethlehem in eenen stal.

Een raad aan vrienden.

Liefhebbers, die gaarne goede sigaren rooken, worden er op attent gemaakt, dat in de *Botica Central* van de firma De Lannoy & Co. geurige havana's voor weinig geld zijn te bekomen.

Belangrijke vergadering.

Op initiatief van eenige heeren, voorname ingezetenen en vrienden der kolonie, zal Dinsdag 4 Maart, des avonds 7 uur, in de bovenzaal der Societeit „De Gezelligheid" een vergadering worden belegd om een vereeniging te stichten tot bevordering van landbouw, veeteelt, zoutwinning en visscherij in deze kolonie. De HEG. Heer Gouverneur zal deze vergadering bijwonen. Wij hopen van harte, dat deze vergadering door vele belangstellenden zal worden bijgewoond en dat men spoedig een flink georganiseerd lichaam moge samenstellen, wat zich krachtig kan ontwikkelen en degelijk werk leveren tot bloei van de kolonie, door nieuw leven te schenken aan de oude Curaçaosche nijverheid.

* *

Ook op Aruba heeft de Gezaghebber een commissie benoemd om later een vereeniging te vormen tot bevordering van landbouw en veeteelt.

Justitie.

Naar wij vernemen is door den Gouverneur een Commissie benoemd, bestaande uit de Heeren Mr. Th. I. A. Nuijens, Mr. R. M. Ribbius en Mr. Th. F. de Haseth Evertsz, om een onderzoek te willen instellen naar de rechtstoestanden op de bovenwindsche eilanden dezer kolonie, en de noodige voorstellen te doen tot verbetering van dien toestand.

* *

Dinsdag heeft het Hof het eindvonnis uitgesproken in zake M. M. „misbruikmaken van vertrouwen" en hem veroordeeld tot drie maanden.

Benoeming.

Van harte wenschen wij den Weled. Gestr. Heer P. C. A. Krugers geluk bij zijn bevordering van 1sten Luitenant tot Kapitein.

Muziekuitvoering.

Zaterdagavond heeft het pas sinds eenige jaren opgericht liefhebberijkorps *Orfeo* wederom een concert gegeven; thans in de kiosk *La Coronación* op Pietermaai. De stukken werden goed gespeeld en gaven blijk van den muzikalen aanleg der leden. Het publiek was flink opgekomen.

Posterij.

Met ingang van den 1en. Maart a. s. zulen alleen postpakketten bestemd voor Duitschland en Frankrijk, via Hamburg en Hâvre worden verzonden.

De transitverzending zal voortaan geschieden door tusschenkomst van het postkantoor te Amsterdam.

* *

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Aruba Phosphaat Maatij, Federico Bejega, Charles Bournier, Hendrina Cras, Julio Damus, D. B. de Windt, J. W. H. Daal, Willi Mc Dowell, Santiago Dúquez, J. H. Evertez, Maria di Mordegai Henrikes, Marcelina Hayer, J. K. Harrison c|o The Aruba Phosphaat Maatschappij, George Kinaal, Virginia Martes, Eloisa Maduro, W. Pinedo, Cayetano Peñaranda, A. Rosenzweig c|o Hellmund & Co., Isaac T. Santcroos, Ana Vandules.

Aangeteekende stukken: Chapman & Maal, S. E. L. Maduro & Sons, C. W. G. Schotborg.

Niet voor verzending vatbaar een drukwerk geadresseerd aan: Antonio Arangnren h., Maracaibo.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

Doble manifestacion. — Y dos veces respetable es la siguiente firmada por los Drs. José I. Cardozo y José Henrique Cardozo, de Caracas:

"Hace mucho tiempo que en nuestra práctica profesional venimos usando la preparación conocida con el nombre de Emulsión de Scott, y en obsequio de la verdad tenemos el husto de confesar que siempre hemos quedado satisfechos de los buenos resultados alcanzados con su aplicación, sobre todo como un gran vigorizador de los niños.

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana, ilustradas con magnificos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

Nederland.

De Nederlandsche Nota.

De Minister van Buitenlandsche Zaken heeft zich Zaterdag 1 Febr. voormiddag tusschen 10 en 10½ uur naar de Koningin begeven en had een langdurig onderhoud met H. M. Te voren was Z. Exc. in conferentie geweest met den Minister van Binnenlandsche Zaken.

Kort nadat Minister Mervill van Lynden van zijn audiëntie bij H. M. aan zijn Departement was teruggekeerd, vervoegde zich de Engelsche gezant aan ons Hof, Sir Howard, in het Kabinet van den Minister, die met den Britschen vertegenwoordiger eenigen tijd confereerde.

De gezant had in de laatstverloopen drie weken geen ambtelijk bezoek op het Ministerie afgelegd.

De Duitsche gezant alhier, graaf de Pourtalès, had des voormiddags een zeer langdurig onderhoud met den gezant van Engeland, te diens huize.

De 1e secretaris der Engelsche legatie is vrijdag avond naar Londen vertrokken.

De Hoofdinhoud der Nederl. nota is als volgt:

Een der beide oorlogvoerende partijen is geheel ingesloten en van de buitenwereld afgesloten; hun vertegenwoordigers in Europa zijn verstoken van alle middelen van gemeenschap met de veldheeren, aan het hoofd der troepen, zij kunnen niet met elkaar in overleg treden; bovendien zijn de gedelegeerden gebonden door hun geloofsbrieven.

Daarom verzoekt de Ned. regeering of de Britsche regeering genegen zou zijn gebruik te maken van de goede diensten van een onzijdige mogendheid, welke allicht de Regeering van H. M. de Koningin wezen kon, opdat H. M. aan de gedelegeerden Boeren het plan zou voorleggen om binnen een bepaalden, korten tijd naar Z. Afr. te reizen en naar Europa terug te keeren, bevoegd tot het sluiten van een vredesverdrag.

Verder wordt nog aangedrongen op brieven van vrijgeleide, en een vrij gebruik van een telegrafische code. Bij terugkomst der gedeleerden zou H. M. hen in aanraking brengen met de gevolmachtigden der Br. Reg. en daartoe de noodige plaats beschikbaar stellen.

Engelsche Nota van antwoord.

De Engelsche regeering meent te mogen afleiden uit de Nederlandsche Nota dat de regeering uitsluitend op eigen verantwoordelijkheid heeft gehandeld buiten opdracht van de gedelegeerden of de leiders der Boeren.

Z. M. regeering waardeert ten volle de motieven van menschelijkheid, doch acht zich verplicht te blijven bij het besluit, dat het niet in hare bedoeling ligt *de tusschenkomst van eenige vreemde mogendheid* in den Zuid-Afrikaanschen oorlog te aanvaarden.

Z. M. oordeelt, dat alle regeeringsbevoegdheden, die tot onderhandelen inbegrepen, thans uitsluitend berusten bij den heer Steyn voor de Boeren van de Oranje-Rivierkolonie en bij den heer Schalk Burger voor die van den Transvaal. De onderhandelingen moeten dus niet in Europa maar in Zuid-Afrika plaats hebben.

Buitenland.

Duitschland. — De Prins van Wales arriveerde Zaterdag 25 Jan. om 7 uur te Berlijn, hartelijk begroet door den Keizer, die de uniform van de Royal Drahoons droeg. Met dezen waren aanwezig zijn zoons Eitel Friedrich en Heinrich, en de te Berlijn vertoevende prinsen, generaals en admiraals. Na inspectie der eerewacht reed de Keizer met den Prins, geëscorteerd door een escadron van het 1e regiment gardedragonders (wier uniform de Prins droeg) naar het kasteel, waar een familiediner was.

De ontvangst van den kroonprins door de bevolking was zeer koel. Slechts weinig Berlijners hadden het de moeite waard gevonden naar den intocht van den prins te gaan zien en deze weinigen gedroegen zich beleefd maar koud. Bij het verlaten van het station, waar de Keizer zijn gast had afgehaald en op de gewone wijze begroet, klonk een kort „hoera" maar bijna onmiddellijk werd het muisstil. En den geheelen weg langs tot het koninklijk slot werd geen enkele juichkreet gehoord. Men nam den hoed af, maar zweeg.

Toch bleek dat het publiek wel juichen kan. Toen de troepen aftrokken werden zij luide gehuldigd door de vergaderde menigte.

Zondag namen de twee vorstelijke personen deel aan een lunch in het Officierscasino der garde-dragonders, waar de keizer — natuurlijk — een toost uitbracht.

Z. M. verklaarde dat het regiment trotsch was dat het voor alle tijden den naam zou dragen van de Koningin die haar rijk tot macht en grootheid had gebracht. Hij stelde in het licht, dat de prins van Wales zijn wapenspreuk *Ich Dien* van het eerste oogenblik af aan in hare volle beteekenis had leeren kennen toen hij door ziekte verhinderd was, deel te nemen aan de begrafenis van zijn grootmoeder, en later, toen hij in opdracht van zijn vader een reis om de wereld ondernam naar de verwijderde deelen van het Britsche rijk en de trouwe bevolking hielp saamverbinden tot het imperium britannicum binnen welks grenzen de zon niet ondergaat. Nauwelijks teruggekeerd in zijn land, zou de prins nu als een graag gezien familie-lid, gevolg gevende aan het verzoek van zijn vader, aan de feestviering van 's keizers verjaardag deelnemen. Het regiment was dankbaar voor het bezoek. De keizer eindigde met een Hoch op den prins als vertegenwoordiger van het Engelsche leger en als chef van het regiment.

't Is nog al sterk, te spreken van de *deelen van het Britsche Rijk*, terwijl ook Zuid-Afrika werd bezocht. Sterk, omdat de trouw dezer bevolking nog al twijfelachtig is, maar sterk ook, omdat met deze woorden de keizer een klap heeft gegeven in 't gezicht van alle Boerenvrienden, dat is ook aan meer dan negen tiende van al zijn onderdanen.

De prins bedankte.

Behalve hij zijn nog slechts enkele vorstelijke personen ter gelegenheid van 's keizers 43sten verjaardag te Berlijn gekomen: de koning van Wurtemberg, prins George van Saksen, en de erfgroothertog van Baden.

Vroeger waren er meer en het feest luisterrijker, maar het hof draagt nog rouw over den dood van keizerin Friedrich.

Amerika. — Pierpont Morgan heeft, zoo meldt de *Sun*, een overeenkomst gesloten, waardoor hij verschillende stoombootmaatschappijen tot één reusachtige maatschappij zal vereenigen.

De nieuwe maatschappij zou een samensmelting zijn van de *American* en de *Leyland line* met de goederenlijnen van de *Cunard line* en *White Star line*, waardoor de vereenigde lijnen dan onder de bestuurders van de *American-line* zouden komen.

Door zulk een samensmelting zou het vervoer der voor Europa bestemde goederen uitsluitend in handen komen der nieuwe maatschappij. En in Amerika zelf worden die goederen reeds vervoerd door de Pennsylvana New-York Central-Baltimore en Ohio-spoorwegmaatschappijen, die grootendeels ook in handen zijn van Pierpont Morgan.

De bedoeling is ook om de staaltrust, bekend onder den naam *Billion Dollar Trust*, een aanmerkelijk voordeel te verschaffen wat de vrachtprijzen aangaat boven alle andere maatschappijen, niet alleen

in de Vereenigde Staten, maar over de gansche wereld.

Transvaal.— Er is vandaag nieuws van den oorlog, doch het is, helaas, geen goed nieuws. Generaal Ben Viljoen is door de Engelschen gevangen genomen. Eenige agenten van het inlichtingen-departement begaven zich in den nacht van 25 Januari naar een hoeve bij Lijdenburg waar men Jack Hinton, den bekenden treinvernieler, hoopte gevangen te kunnen nemen. Deze was er niet, doch wel Ben Viljoen, die met twee aides-de-camp hem volgen moest. Kitchener is met deze vangst, niet zonder reden, erg in zijn schik en gelooft, dat zij van grooten invloed zal zijn op de Boeren ten Noorden van den spoorweg. Ben Viljoen was een kloeke en intelligente Boerenaanvoerder van 35 à 36 jaar en gold in het Oosten van den Transvaal voor een der beste officieren van Botha.

Verder heeft Strijdoms commando erg geleden. Den 22n Januari hebben de kolonels Rawlinson en Keir, na een nachtmarsch bij Tafelkop, ten zuiden van Frankfort 40 van zijn manschappen gevangen genomen en een hoeveelheid vee buitgemaakt. In den nacht van Zaterdag op Zondag, tegelijk dus met de gevangenneming van Ben Viljoen, werd Strijdom zelf met 20 man gevat door kolonel Wilson. Deze laatste werd echter in den ochtend aangevallen door een groote Boerenmacht onder Alberts en Roos. Tijdens het gevecht ontsnapten de gevangenen (op drie na) of werden gefusilleerd. De Boeren werden afgeslagen met achterlating van tien gesneuvelden en vroegen later om een ambulance. De Britsche verliezen waren drie gesneuvelden en vijf gewonden. Of Strijdom onder de ontsnapten dan wel onder de gefusilleerden is wordt niet vermeld. Vermoedelijk zal hij dus wel tot de eersten behooren.

Eindelijk nam generaal Bruce Hamilton den 24sten Januari 12 boeren gevangen, bij Boschmansfontein, dienzelfden dag gaven er zich 12 te Irene over en werden er nog 11— waaronder commandant Hans Botha — te Groot-Olifantrivier opgebracht door de Nationale verkenners, alias de Boeren, die hun eigen volk verraden en, die naar het schijnt, hoe langer hoe talrijker worden. Zoo wordt geseind, dat Vilonel, die het bevel voerde over Winburg en zich in 1900 overgaf, met verlof van Kitchener een korps van 1500 man bezig is aan te werven, om tegen zijn vroegere strijdmakkers op te trekken en in dat werven al heel gemakkelijk slaagt. Hij schreef aan president Steijn dat, tengevolge van diens koppigheid om den wanhopigen strijd voort te zetten, de burgeroorlog in den Vrijstaat gaat beginnen. Men moet maar durven.

Er zijn gelukkig andere Boeren en ook dezen laten zich niet onbetuigd. Zoo drong Beijers, die zich sedert eenigen tijd in de nabijheid van Pietersburg bevindt, den 22en Januari het concentratiekamp binnen, nam een groot aantal zich onderworpen hebbende Boeren mede en deed een aanval op Pietersburg, waarschijnlijk met de bedoeling om geweren en paarden voor zijn nieuwe recruten te verkrijgen. Hij werd echter afgeslagen en liet drie gesneuvelden en drie gewonden op het slagveld achter.

Tegelijk beproefden de Boeren den Pietersburg-spoorweg te vernielen op het oogenblik dat een trein voorbijreed. De trein deed een dynamietpatroon ontploffen, doch er werd geen schade aangericht.

Van Kitchener is, in plaats van vredesvoorstellen, weer het gebruikelijk wekelijksch waschlijstje verschenen. Het vermeldt 31 Boeren gesneuveld, 20 gewond, 322 gevangen genomen; 53 hebben zich overgegeven, 243 geweren zijn buitgemaakt.

Het lijstje is lang niet overal waar, zooals wij weten. Beijers heeft een inval gedaan in een concentratiekamp, waarbij hij voor aanvulling der Boerengelederen heeft gezorgd. Er zijn echter andere berichten, die voor de Boeren minder gunstig zijn. Zoo heeft Bruce Hamilton, den 25n na een nachtelijken tocht o. a. weer een lager verrast te Nelspan tusschen Ermelo en Bethel. Twee Boeren sneuvelden, vier werden er gewond en 82 gevangen genomen, o. w. veldkornet de Villiers, kapitein de Jager van de staatsartillerie, en L. de Jager, lid van den Eersten Volksraad. Alle voorraad in het lager werd buitgemaakt.

Hier tegenover staat een omsingeling door de Boeren van een gedeelte van een patrouille bij Rietvlei ten Z. O. van Lichtenburg, waarbij de Engelschen 8 man aan dooden en 5 gewonden verloren; 41 werden er gevangen genomen maar weer losgelaten.

Aangezien te Lijdenburg bericht ontvangen was van een aanstaande bijeenkomst van Schalk Burger en Ben Viljoen, werden patrouilles uitgezonden, die zich op de loer legden bij de blokhuislijn om de mannen van Viljoen te vangen; adjudant Nel werd gedood, adjudant Venters gevangen genomen.

In het noordoosten der Kaapkolonie zijn de Boeren zoo in aantal verminderd, dat French een deel zijner troepen uit dat gebied teruggetrokken heeft. In het westen naderen de toebereidselen tot een voorwaartsche beweging hun voltooiing, maar wegens de groote afstanden komt men daar slechts zeer langzaam vooruit. De blokhuislijn van Frankfort naar het oosten zal bij Vrede aangesloten worden bij die, welke in Botha's pas begonnen is.

Veldkornet Bode's commando heeft beraadslaagd, of het zich zou overgeven. Er ontstond oneenigheid en de burgers gingen uiteen. Bode en drie anderen kwamen zich daarna overgeven.

Inmiddels gaat de oorlog voort. O. a. is men druk bezig met het maken van jacht op De Wet. De vliegende Boerenaanvoerder wordt thans omzwermd door 23 Britsche colonnes en nogmaals wordt het Britsche publiek medegedeeld, dat de gevangenneming of vernietiging van zijn leger thans zeker is. Hij is in een parallel van blokhuizen, waarbinnen hem dag noch nacht rust zal worden gegund „als hij tenminste niet door een der linies slipt gelijk hij in de Kaapkolonie deed", seint de correspondent van de „Daily News" daarbij. Dit laatste is niet zoo onmogelijk. De vorige week is hij zijn vijanden althans weer eens handig ontsnapt, zooals wordt medegedeeld in een telegram uit Pretoria. Zaterdag voor acht dagen waren de Britten bij de samenvloeiing van Wilgerivier en de Leeuwspruit slaags met 50 Boeren. Een 100-tal andere Boeren, van Wessels' commando, maakte hiervan gebruik om lager op de terreinen over te steken en storm te jagen op de achterhoede van de South-African Light Horse. Zeventig anderen, tot de Wet's lijfwacht behoorende, gingen recht op de stelling van de Light Horse af om een pompom te nemen. Zij konden echter geen stand houden tegenover de Engelsche overmacht, doch de Wet ontkwam dan toch en trok met 6 man de Liebenbergvleirivier over.

Steijn is volgens hetzelfde telegram met een lijfwacht van 30 man tusschen Reitz en Bethlehem. Met uitzondering van enkele honderden in het zuiden, is het overschot van de Vrijstaatsche troepen te velde geheel in de noordoostelijke districten; zij trekken rond in groote troepen en leggen veel strijdlust aan den dag.

De correspondent van de „Standard" te Pretoria seint uitvoerig over de gevangenneming van generaal Ben Viljoen en adjudant Bester. Hij geeft de eer van het buitenkansje aan kapitein Russell, het hoofd van den inlichtingendienst te Lijdenburg.

Generaal Viljoen, zoo seint hij, was uit Pelgrimsrust naar den Steenkamsberg vertrokken, om Schalk Burger en commandant Muller te ontmoeten. Hij werd slechts vergezeld door adjudant Bester en de twee rapportgangers Nel en Jordan. Viljoen moest Krugerspost voorbij, dat door de Boeren bezet was. Ten oosten van Roos-Senakal, dat op den weg naar den Steenkampsberg ligt, had commandant Muller verscheiden honderden van zijn burgers. Schalk Burger kampeerde, onder Muller's bescherming, in de buurt. Na een bezoek aan Muller gebracht te hebben, ging generaal Viljoen Schalk Burger opzoeken. Zaterdagavond keerde hij naar Krugerspost terug, op weg naar Pelgrimsrust. Dienzelfden nacht ging majoor Orr, met een afdeeling van het Royal Irish regiment, en vergezeld door kapitein Russell en den staf van den inlichtingendienst, uit Lijdenburg naar Steenkampsberg op weg. Een rit van 15 KM. voerde hen naar het bergpad aan den hoek van den bergrug: Viljoen moest hier langs komen voordat bij naar Krugerspost kon afdalen. De Royal Irsih stelden zich op onder bedekking van een heuvelrug die de beide zijden van het pad bestreek. Daar wachtten zij, in de diepste stilte, de nadering van den generaal. De maan scheen helder om hen in staat te stellen, al wat zich bewoog te onderscheiden.

Laat in den nacht kwam een troep Boerenruiters in het gezicht. Toen zij vlak bij waren, riepen de Engelschen dat zij zich moesten overgeven, en bijna tegelijkertijd vuurden eenige manschappen, met het gevolg dat Nel en Jordan gedood werden. Het paard van den generaal viel, op twee plaatsen getroffen, neer, en een kogel ging Viljoen door zijn jas. Adjudant Bester was ongedeerd. Beiden gaven zich dadelijk over.

Aangezien het troepje zich feitelijk binnen de Boerenliniën bevond, keerde men haastig naar Lijdenburg terug, dat Zondagmorgen veilig bereikt werd.

„In weerwil van zijn eenigszius verfienste kleeding zag generaal Viljoen er goed en gezond uit. Twee dagen vóór zijn gevangenneming had hij een verkenning gemaakt naar Lijdenburg, met het doel, meent men, om die plaats aan te vallen; hij had daartoe 800 man beschikbaar."

De correspondent voegt er nog bij: „De betrekkingen tusschen generaal Botha en generaal Viljoen waren in den laatsten tijd zeer gespannen, wegens Botha's werkeloosheid. Het is niet onwaarschijnlijk dat hij Schalk Burger ging opzoeken in verband met den uitdrukkelijken wensch van zijn chef om vrede te sluiten."

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1902.	Zulia	Caracas	Marcb.	Philad.	Zulia	Caracas
Vertrekt van NEW-YORK	Jan. 4	Jan. 11	Jan. 18	Jan. 25	Feb. 1	Feb.
Komt aan te SAN JUAN		16		30		8
Vertrekt van „		17		31		13
Doet CURAÇAO aan		19		Feb. 2		14
Komt aan te LA GUAIRA	11	20	25	3	8	16
Vertrekt van „	12	22	26	5	9	17
Komt aan te PTO. CABELLO		23		6		19
Vertrekt van „		24		7		20
Komt aan te CURAÇAO	13	25	27	8	10	21
Vertrekt van „	20	26	Feb. 3	13	17	22
Doet LA GUAIRA aan		27		16		23
„ PONCE „	22				19	24
„ SAN JUAN „		29	5	12		26
Komt aan te NEW-YORK	28	Feb. 3	11	16	25	Maart 3

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Zulia	Merida	Marcb.	Merida	Zulia	Merida
Vertrekt van CURAÇAO	Jan. 13	Jan. 20	Jan. 27	Feb. 3	Feb. 10	Feb. 17
Komt aan te MARACAIBO	14	21	28	4	11	18
Vertrekt van „	18	24	Feb. 1	7	15	21
Komt aan te CURAÇAO	19	25	2	8	16	22